

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία . . . δρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμὸνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Δεκεμβρίου 1908

Ἔτος 31ο.—Ἀριθ. 3

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Τὰς πρώτας μάλιστα ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου τοῦ παρόντος ἔτους, αἱ ἀνησυχίαι, μᾶλλον ἢ ἦσαν ἀόριστοι ἕως τότε, μετεβλήθησαν, διὰ σπουδαιότατους λόγους, εἰς τρόπον! Τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπήχησαν ἀμέσως αἱ ἐγγύριοι ἐφημερίδες, καὶ ὁλόκληρος ἡ χώρα, ἡ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῆς ὁροσειρᾶς καὶ τῆς πολίχνης Μόργκαντων, ἐπίστευσεν ὡς ἐγγίζουσαν τὴν καταστροφὴν.

Τὴν νύκτα τῆς 4 πρὸς τὴν 5 Ἀπριλίου, οἱ κάτοικοι τοῦ Πληξεντ-Γκάρτεν ἀφύπνισθησαν ὑπὸ σειμοῦ, τὸν ὁποῖον συνώδευσε κρότος φοβερός. Μὲ τὴν ιδέαν ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὁροσειρᾶς ἐμελλε νὰ καταρρεύσῃ, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀπέραντος θὰ ἡγοίγετο ἡ ἄβυσσος, εἰς τὴν ἐποίαν θὰ κατεβαραθροῦντο χωρία καὶ ἀγρεπαύλεις, εἰς ἀκτῖνα δέκα καὶ δεκαπέντε μιλίων, —κατελήφθησαν ὅλοι ὑπὸ πανικοῦ ἀκατανικήτου, καὶ ἐξεληθόντες τῶν οἰκιῶν, ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινοτάτη. Στρώμα πυκνῶν νεφῶν ἐβάρυνεν ἄνωθεν τῆς πεδιάδος. Καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη, ἡ κορυφογραμμὴ τῶν Κυανῶν Ὀρέων δὲν θὰ ἦτο ὁρατή.

Ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτου σκότους, ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνουν τὸ παραμικρόν, οὔτε νὰ ποκριθοῦν εἰς τὰς κραυγὰς αἱ ἐποῖται ἀντήχουν πανταχόθεν. Ὅμιλοι περίτρομοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκόπαιδα, προσεπάθουν νὰ εὑρουν τοὺς βατοὺς δρόμους,

συνωστιζόμενοι ἀτάκτως καὶ θορυβωδῶς. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἤκούοντο ἔντρομοι φωναί :

— Σεισμός !

— Ἐκρηγίς !

— Ἀπὸ ποῦ ;

— Ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου !...

Καὶ μέχρι τοῦ Μόργκαντων, ἐφθασεν ἡ εἰδησις, ὅτι λίθοι, λάβαι καὶ σκωρία ἐπιπτον βροχηδὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἄν ἦσαν ἐν τούτοις ἡρεμώτεροι, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐσκέπτοντο, ὅτι ἐν περιπτώσει ἐκρήξεως, οἱ κρότοι θὰ ἐξηκολούθουν ὁλονὲν ἰσχυρότεροι. Ὅτι φλό-

γες θάνεφαινοντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ, ὅτι φλογεροὶ ρύακες, ἀπὸ διαπύρους ὕλας, θὰ διέσχίζον τὰς πλευράς του, ὁρατοὶ κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔκαμνεν αὐτὴν τὴν σκέψιν, καὶ ὅλοι ἐθεδαίοναν μόνον, ὅτι εἰς τὰς οἰκίας των εἶχε γίνῃ αἰσθητὴ ἡ δόνησις τοῦ ἐδάφους. Ἡ δὲν μὲς ὅμως αὐτὴ πιθανὸν νὰ ἐπροξενήθῃ ἀπλῶς ὑπὸ τῆς πτώσεως κανενὸς βράχου, ἀποσπασθέντος ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους.

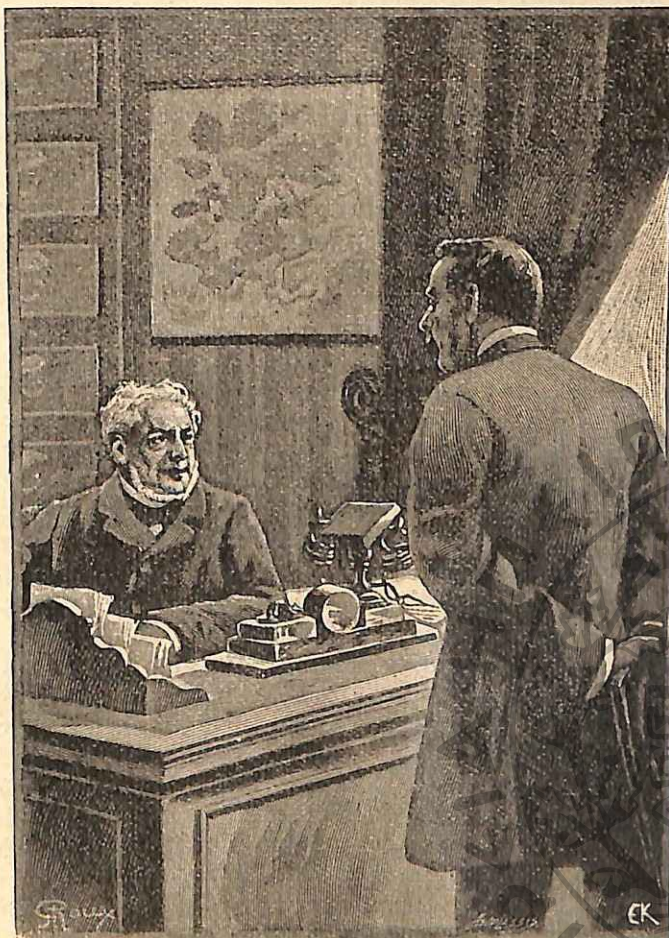
Ἀναποφάσιστοι, ἀγωνιώδεις, ἐπερίμεναν ὅλοι εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἑτοιμοὶ νὰ φύγουν πρὸς τὸ Μόργκαντων ἢ τὸ Πληξεντ-Γκάρτεν.

Μία ὥρα παρήλθε, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε ἄλλο. Ἐλαφρὸς ζέφυρος, ἐμποδιζόμενος ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ μακροῦ προπυργίου τῶν Ἀπαλαχείων, μόλις ἐγίνετο αἰσθητὴς εἰς τὰ τραχέα φυλλώματα τῶν κωνοφόρων, τὰ ὅποια ἐφύοντο πυκνὰ παρὰ τὰ τέλματα.

Νέος λοιπὸν πανικὸς δὲν ἐγεννήθη, καὶ καθεὶς ἡτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, δὲν εἶχαν πλέον τίποτε νὰ φοβηθοῦν, καὶ ὅμως ὅλοι δὲν ἐβλέπαν τὴν ὥραν πότε νὰ ἐξημερώσῃ.

Ὅτι κάτι ἑκτακτὸν συνέβη, ὅτι κάποιοι πελώριος βράχος ἀπεσπάσθη καὶ κατεκλίσθη ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου, τοῦτο ἐφαίγετο ἀναμφίβολον. Μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς θὰ ἠδύνατο ευκόλως νὰ βεβαιωθοῦν, ἐπιθεωρουντες τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, εἰς ἑκτασιν ὀλίγων μιλίων.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἐξαφνα, περὶ τὴν τρίτην πρωϊνὴν ὥραν, —νέα ἐξέγερσις, — φλόγες ἀναλάμπουν ἄνωθεν τοῦ βραχώδους πλαισίου τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου.

«Πολὺ τὸ φοβεῦμαι, κύριε Οὐάρντ...» (Σελ. 19, στ. α'.)

Ἀντανάκλωμεναι ὑπὸ τῶν νεφῶν, φωτίζουσαν τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς διάστημα μέγα. Συγχρόνως ἀκούονται κρακισμοί.

Πυρκαϊά λοιπὸν ἐξερράγη αὐτόματος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; καὶ εἰς ποῖαν αἰτίαν ὠφείλετο ἄρα γε; Δὲν εἴμπορεῖ βέβαια νὰ τὴν ἤναψεν οὐράνιον πῦρ, ἀφοῦ κανεὶς κεραυνὸς δὲν ἐτάραξε γύρω τὸν ἄερα. Τροφὴ ὅμως, εἶνε ἀληθὲς, δὲν θὰ τῆς ἔλειπε. Διότι καὶ εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο, ἡ ὁροσειρὰ τῶν Ἀλλεγανείων εἶνε ἀκόμη δασώδης, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν Κυανῶν Ὀρέων, πολυάριθμοι δὲ κυπαρισσοί, ριπιδοφοίνικες (λατανιέρες) καὶ ἄλλα πυκνόφυλλα δένδρα θάλλουν ἐκεῖ.

—Ἐκρηξίς!... Ἐκρηξίς!...

Αἱ κραυγαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν. Ἐκρηξίς!... Τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου δὲν ἦτο λοιπὸν εἰμὴ ὁ κρατὴρ ἐνὸς ἡφαιστείου, λανθάνοντος εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ὁροσειρᾶς; Σδυσμένον ἐπὶ τόσα ἔτη, ἐπὶ τόσους αἰῶνας, τὸ ἡφαιστεῖον ἐμελλε νὰ ἐξανάψῃ τώρα;.. Καὶ τὰς φλόγας ἐκεῖνας θὰ διεδέχετο ἄρα γε βροχὴ λίθων πεπυρακτωμένων, χάλαζα βλημάτων φλογερῶν; Καὶ αἱ λάβαι θὰ ἤρχιζαν ἐντὸς ὀλίγου νὰ καταβαίνουν, χεῖμαρρος πυρὸς ὁ ὁποῖος θὰ κατέκαιε τὰ πάντα εἰς τὴν διάβασίν του, θὰ κατέστρεφε πολίχνους, χωρία καὶ ἀγροπευσίαι, ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, τὰς πεδιάδας τῆς, τοὺς ἀγρούς τῆς, τὰ δάση τῆς, καὶ πέραν ἀκόμη τοῦ Πλῆξεντ-Γκάρτεν ἢ τοῦ Μόργκαντων;

Αὐτὴν τὴν φορὰν, τίποτε δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ σταματήσῃ τὸν πανικόν. Γυναῖκες σύρουσαι τὰ τέκνα των ὡς τρελλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον, ἔτρεχαν πρὸς ἀνατολὰς, διὰ νὰ πομακρυνοῦν τὸ ταχύτερον ἐκ τοῦ θεάτρου τῆς ἐπικειμένης καταστροφῆς. Ἄνδρες, ἀδειάζοντες τὰς οἰκίας των, παρελάμβαναν ἐν σπουδῇ, ὅτι εἶχον πολυτιμότερον, καὶ ἄρτιαν ἐλευθερά τὰ κατοικίδια ἑαυτῶν, αἰγας, πρόβατα, τὰ ὅποια διεσκορπίζοντο ἐντρομα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὅποια ἀτάξια ἐμελλε νὰ προσέλθῃ ἐκ τοῦ συναγεμίου ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, διὰ μέσου τῶν δασῶν ἐκείνων τῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἡφαιστείου, κατὰ μῆκος τῶν βάλτων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐκινδύνευαν νὰ ἐκχειλίσουν!... Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὸ τὸ ἔδαφος δὲν ἠπειλεῖ νὰ ἐκλείψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν φυγάδων;.. Καὶ θὰ ἐπρόφθαναν ἄρα γε νὰ σωθῶν, πρὶν ἢ ποταμὸς λάβας περιφλεγέθων ἤθελεν ἐκχύθῃ καὶ καλύψῃ ἐνώπιόν των τὴν γῆν, φράττων τὸν δρόμον καὶ καθιστῶν ἀδύνατον πᾶσαν φυγὴν;..

Μερικοὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τοὺς κτηματίας τῆς περιοχῆς, φρονιμώτεροι, δὲν εἶχαν ἀναμιχθῇ μὲ τὸ ἐντρομον ἐκεῖνο πλῆθος, τὸ ὁποῖον αἱ προσπάθειαι των δὲν εἶχαν κατορθώσῃ νὰ συγκαταστήσουν.

Προχωρήσαντες αὐτοὶ μέχρις ἀποστάσεως μιλίου ἀπὸ τοῦ ὄρους, παρετήρησαν ὅτι βαθμὴν αἱ φλόγες ἤλαττοντο καὶ ὅτι πιθανὸν ἐπιτέλους νὰ ἐσθύναν. Πραγματικῶς, ἡ χώρα δὲν ἐφαίνετο πλέον ἀπειλουμένη ὑπὸ ἐκρήξεως. Οὐδεὶς λίθος εἶχεν ἐκσφενδονισθῇ, οὐδεὶς ρύαξ λάβας κατήρχετο τὰς κλιτύας τοῦ ὄρους, οὐδεὶς ὑποχθόνιος κρότος ἤκούετο. Οὐδὲν προμήνυμα τέλους τῶν σεισμικῶν ἐκείνων ἀναστατώσεων, αἱ ὁποῖαι εἴμπορουν εἰς μίαν στιγμὴν νὰ καταστρέψουν ἄρδην ὅλην τὴν χώραν.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐφαίνετο ὀρθόν. Ἡ ἔντασις τοῦ πυρὸς ἔβαινε ἐλαττωμένη εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου. Ἡ ἀντανάκλασις τῶν νεφῶν βαθμὴν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξησθενεῖτο, ἡ ἐξοχὴ θὰ ἐβυθίζετο μετ' ὀλίγον εἰς βαθύτατον σκότος μέχρι πρωῒας.

Ἐν τούτοις οἱ φυγάδες εἶχαν σταματήσῃ εἰς ἀπόστασιν, ἡ ὅποια τοὺς ἐξησφάλιζεν ἐναντίον κάθε κινδύνου. Ἐπειτα, ἀναπαύσαντες, ἐπανήλθον, καὶ μερικὰ χωρία, μερικὰ ἀγροπευσίαι, ἐπανέειρον τοὺς κατοίκους των πρὸ τῶν πρώτων λάμψεων τῆς ἡούρας.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἡ στεφάνη τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου μέλις διετήρει ὡχρὰς τινος ἀνταυγίας. Ἡ πυρκαϊὰ ἐσθύνε, βεβαίως ἐλλείψει καυσίμου ὕλης καὶ, μολοντί ἦτο ἀκόμη ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ προέλευσίς τῆς, ἡδύνατο ὅπως δὴ ποτε νὰ ἐλπίζον ὅτι δὲν θὰ ἤναπτεν ἐκ νέου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅτι ἐφάνη βέβαιον εἶνε, ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου, τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ὑπῆρξε θεάτρον ἡφαιστειογενῶν φαινομένων. Ἀρα εἰς τὴν περιοχὴν του, οἱ κάτοικοι δὲν ἐφαίνοντο πλέον διατελούντες ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἐκρήξεως ἢ σεισμοῦ.

Ἀλλ' ἰδοὺ αἴφνης, περὶ τὴν πέμπτην πρωῒν ὥραν, ἐνῶ ἀκόμη ὁ ὄγκος τοῦ βουνοῦ ἦτο βυθισμένος εἰς τὸ νύκτιον σκότος, παράδοξος κρότος ἤκούσθη διασχίζων ἄνωθεν τοῦ τῆν ἀτμόσφαιραν, ἐν εἶδος ἀσθματος κανονικοῦ, συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν ἤχων ἰσχυροῦ πτερυγίσματος. Καὶ ἴσως, ἐὰν εἶχεν ἐξημερώσῃ, οἱ κάτοικοι τῶν ἀγροπευσίων καὶ τῶν χωρίων θὰ ἐβλέπον διερχόμενον ἐν ὄρνεον γιγαντιαῖον, τέρας τοῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ ἀπέπτη ἐκ τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου, ἐφευγεν ὀλοταχῶς πρὸς ἀνατολὰς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Εἰς τὸ Μόργκαντων

Τὴν 27 Ἀπριλίου, ἀναχωρήσας τὴν προτεραίαν ἐξ Οὐασινγκτῶνος, ἐφθασα εἰς Ραλεϊγὴν, τὴν πρωτεύουσάν τῆς Βορείου Καρολίνας.

Πρὸ δύο ἡμερῶν, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μὲ εἶχε καλέσῃ εἰς τὸ

γραφεῖόν του. Ὁ προϊστάμενός μου μὲ ἀνέμενε ὅχι χωρὶς κάποιαν ἀνυπομονήσιν. Ἰδοὺ ἡ συνομιλία, τὴν ὅποιαν ἐκαμα μαζί του καὶ ἡ ὅποια ἐπροκάλεσε τὴν ἀναγώρησίν μου:

«— Τζὼν Στρώκ, ἤρχισε λέγων ὁ διευθυντὴς ἐξακολουθεῖτε νὰ εἰσθε ὁ ἰκανὸς καὶ ἀφοσιωμένος ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος εἰς πολλὰς εὐκαιρίας μᾶς ἐδωσεν δείγματα ἰκανότητος καὶ ἀφοσιώσεως;..

— Κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην ὑποκλινόμενος, δὲν εἶμαι βέβαια ἐγὼ ὁ ἀρμόδιος νὰ σᾶς εἰπῶ, ἐὰν ἔχασα ἢ ὅχι μέρος τῆς ἰκανότητός μου... Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀφοσίωσίν μου, εἴμπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι παραμένει ἀναλλοίωτος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ἐδήλωσεν ὁ κ. Οὐάρδ, καὶ σᾶς θέτω ἀπλῶς καὶ μόνον αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἡ ὅποια εἶνε πλέον συγκεκριμένη: Εἴσθε ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος ὁ τὸσον περίεργος, ὁ τὸσον πρόθυμος νὰ ἐξιχνιάζῃ τὰ μυστήρια, οἷον σᾶς ἐγνώρισα ἕως τώρα;

— Εἵμαι, κύριε Οὐάρδ.

— Ὡστε τὸ ἐνστικτὸν τῆς περιεργείας δὲν ἐξησθένει ἐντὸς σας, ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς χρήσεως, τὴν ὅποιαν ἐκάματε;..

— Ὡς οὐδὲν!

— Τότε λοιπὸν, ἀκούσατε.»

Ὁ κ. Οὐάρδ ἦτο τότε πεντηκοντοῦτης, ἐν ὅλῃ τῇ διανοητικῇ ἀκμῇ, ἐξασκῶν τὰ ὑψηλὰ τοῦ καθήκοντος μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐσυνειδήσιας. Ἐπανειλημμένως μὲ εἶχεν ἐπιφορτίσῃ με δυσκόλους ἀποστολάς, τὰς ὁποίας διεξήγαγον ἐπιτυχῶς, καὶ ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν ἀκόμη. Διὰ τοῦτο μ' ἐξέτιμα πολὺ ὁ διαπρεπὴς μου προϊστάμενος. Ἀλλ' ἀπὸ τινων μηνῶν, οὐδεμίαν εἶχε παρουσιασθῇ εὐκαιρία νὰ ναναλάβω ὑπηρεσίαν, καὶ ἡ ἀργία αὐτὴ ἠμολογῶ ὅτι μ' ἐστενοχώρει. Φαντασθῆτε λοιπὸν μὲ πόσον ἐνδιαφέρον ἐπερίμενα νὰ κούσω τὴν ἀνακοίνωσιν, τὴν ὅποιαν θὰ μοῦ ἐκαμνε ὁ κ. Οὐάρδ. Δὲν ἀμφεβάλλα ἄλλως τε, ὅτι διὰ κάτι σπουδαῖον μὲ εἶχεν ἐκλέξῃ.

Τῶντι, ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς ὁποίας μοι ὠμίλησεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἦτο σπουδαιοτάτη καὶ εἴλκυεν ὅλον ἐν τὴν κοινὴν προσοχὴν ὅχι μόνον εἰς τὴν Βόρειον Καρολίαν καὶ εἰς τὰς γειτονικὰς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν.

— Θὰ γνωρίζετε βέβαια, μοι εἶπε, τί συμβαίνει ἀπὸ τινος εἰς κάποιον μέρος τῶν Ἀπαλαχείων, ἐκεῖ εἰς τὰ πέρας τοῦ Μόργκαντων....

— Μάλιστα, κύριε Οὐάρδ, καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, τὰ φαινόμενα αὐτά, παράδοξα τοῦλάχιστον, εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξάπτουν τὴν περιέργειαν καὶ ἀνθρώπων ὀλιγώτερον περιέργων ἀπὸ ἐμὲ... — Ὅτι εἶνε παράδοξα, καὶ πολὺ μάλι-

στα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶνε νὰ μάθωμεν, ἐὰν τὰ φαινόμενα, τὰ παρατηρηθέντα εἰς τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου, ἀποτελοῦν κίνδυνον διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐὰν εἶνε οἱ πρόδρομοι καμμιᾶς ἐκρήξεως ἡφαιστείου ἢ κανενὸς καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ.

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι, κύριε Οὐάρδ.

— Τότε, Στρώκ, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μάθωμεν περὶ τίνος πρόκειται. Καὶ ἂν τῶντι ὑφίσταται κίνδυνος καταστροφῆς, ὀφείλομεν τοῦλάχιστον, — διότι τί ἄλλο θὰ ἡμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν; — νὰ εἰδοποιήσωμεν ἐγκαίρως τοὺς ἀπειλούμενους.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον τῆς ἀρχῆς, κύριε Οὐάρδ, ἀπεκρίθην. Πρέπει νὰ ἐξιχνιάσωμεν τί συμβαίνει ἐκεῖ-πέρα...

— Ἀκριβῶς, Στρώκ, φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξιχνίασις παρουσιάζει σπουδαίας δυσκολίας. Λέγουσιν ἐκεῖ, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρου καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐσωτερικόν. Ἀλλ' ἐδοκίμασε ποτὲ κανεὶς νὰ τὸ κάμῃ, καὶ ὑπὸ συνθήκας εὐνοϊκὰς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν; Δὲν τὸ πιστεύω, καί, κατὰ τὴν γνώμην μου, μία ἀπόπειρα σοβαρὰ καὶ μετρημένη, θὰ ἡμποροῦσε νὰ φέρῃ καλὸν ἀποτέλεσμα.

— Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον, κύριε Οὐάρδ, νομίζω δὲ ὅτι αὐτὸ εἶνε ζήτημα δαπάνης.

— Δαπάνης πολὺ δικαιολογημένης, Στρώκ, διότι δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶμεν χρήματα, ὅταν πρόκειται νὰ καθυσχισθῇ ὀλόκληρος λαὸς ἢ νὰ προειδοποιηθῇ διὰ ν' ἀποφύγῃ ἐπικειμένην καταστροφὴν. Ἀλλως τε, εἶνε ἄραγε βέβαιον ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου εἶνε τὸσον ἀπρόσιτον καὶ ἀδιαπέραστον, ὅσον ἰσχυρίζονται; Καὶ ποῖος ἡξέυρει μήπως συμμορία κακούργων κατέστησε τὸ βουνὸν ἐκεῖνο καταφύγιον, λιμνὴν τῆς, ἀναβαίνουσα καὶ καταβαίνουσα ἀπὸ δρόμους, τοὺς ὁποίους μόνῃ αὐτὴ γνωρίζει; — Πῶς, κύριε Οὐάρδ; ἔχετε τὴν ὑποψίαν ὅτι κακούργοι...;

— Εἴμπορεῖ, Στρώκ, νὰ πατώμαι, καὶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐκεῖ νὰ ὀφείλεται εἰς αἰτία φυσικά. Ἀλλ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ὀφείλομεν νὰ ἐξακριβώσωμεν, καὶ μάλιστα τὸ ταχύτερον.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν, κύριε Οὐάρδ;

— Ὅριστε.

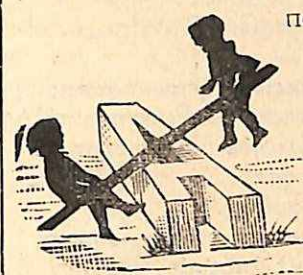
— Ἀφοῦ ἐπισκεφθῶμεν τὸ Γκρέητ-Ἀῦρου, ἀφοῦ μάθωμεν τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων ἐκείνων, ἐὰν βεβαιωθῶμεν ὅτι ὑπάρχει κρατὴρ καὶ ὅτι ἐπικεῖται ἔκρηξις, θὰ ἡμπορώσωμεν νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν;

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΡΟΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΥΕ—δὲν εἶδα τὸ ρολόγι μου διὰ νὰ σᾶς πῶ τί ὥρα ἦτο, — μ' ἐξυπνισεν εἰς τὸ κρεβάτι μου ὁ τρομερὸς κρότος τῆς θυέλλης.

Ἐφυσῶσε μὲ μανίαν. Ἐβρέχε μὲ μανίαν ἀκόμη μεγαλειτέραν. Καὶ συγχρόνως ἐπιπτε χάλαζα, ἡ ὅποια, καθὼς βλέπω σήμερον εἰς τὰς ἐφημερίδας, εἶχε «μέγεθος λεπτοκαρύου». Φαντασθῆτε λοιπὸν τὸ πανδαμόνιον τῶν κρότων, τὴν τυμπανοκρουσίαν ἐπὶ τῆς στέγης καὶ τῶν ὑλοπινάκων, τὴν συνοδευομένην ἀπὸ τὸ πλατάγισμα τῶν κρουσῶν, ἀπὸ τοὺς βρυχηθμοὺς τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὰς ὁμοβροντίας τῶν κεραυνῶν!.. Ἀληθινὴν κοσμογαλασίαν!..

Ἐνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποιητὰς μας, ὁ κ. Λάμπρος Πορφύρας, εἰς ἓν ὥραϊον τοῦ ποιήμα, προσωποποιεῖ τὴν βροχὴν, καὶ τὴν φαντάζεται ὡς Τσιγγάναν, ἡ ὅποια ἔρχεται νὰ παίξῃ τὸ ντέφι τῆς εἰς τὰ παράθυρά του. Θαυμάζω τὴν παρομοίωσιν, ἀλλὰ, διὰ τὴν ἀποψινὴν τοῦλάχιστον βροχὴν, τὴν εὗρισκα ἀνεπαρκῆ. Εἶνε δυνατόν μίαν Τσιγγάνα νὰ κάμῃ ὅλον αὐτὸ τὸ κακόν; Χορὸς ὀλόκληρος Τσιγγάνων, χορὸς Μεγαϊρῶν, χορὸς Μαινάδων, χορὸς Κορυβάντων, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπερικύκλωσε ἀπόψε τὸ πτωχόν μου σπίτι! Χίλια ντέφια παίζουν ὀλόγυρα εἰς τὸ σκότος, ντέφια ὑπερφυσικά, ὑπεράνθρωπα. Καὶ οἱ κρότοι των, ἀντὶ ἡδονῆς, μοῦ προξενοῦν τώρα φόβον. Τὸν ἀόριστον καὶ τὸν ἀδικαιολόγητον ἐκεῖνον φόβον, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα πρὸ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, ὅταν μᾶς παρουσιάζονται εἰς ὅλην τὴν ἔντασιν. Τὸ σπῖτι ἀντέχει, ἀλλὰ νομίζεις ὅτι θὰ καταρρεύσῃ. Ἡ ραγδαία βροχὴ σὲ κάμνει νὰ φοβῇσαι πλημμύραν. Τὸ μανιώδες νερόν, τοῦ ὁποῖου ἀκούεις τοὺς ἀτελευτήτους κρότους, νομίζεις ὅτι συσσωρεύεται κάτω καὶ ἀναβαίνει διὰ νὰ σὲ πνίξῃ. Καὶ τὸν φόβον σου ἐπαυξάνει ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψις τῆς ἀστραπῆς καὶ ὁ κανονοβουλίσμος τοῦ «σμερδαλέου» κεραυνοῦ...

Ἐπειτα λέγουσιν ὅτι ἡ θυέλλα εἶνε ὥραία. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ὥραϊον ἓνα πρᾶγμα ποὺ σὲ κάμνει νὰ αἰσθάνεσαι ὅλην σου τὴν μικρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν, — ἓνα πρᾶγμα ποὺ γεννᾷ καὶ εἰς τὰ στήθη τοῦ γενναϊοτέρου ἀνθρώπου, τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὸν φόβον;

Καὶ ὅμως εἶνε κάτι δυνατόν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ θαυμάσιον. Ἡ ἀσφαλὴς στέγη, ἡ ὅποια μᾶς προφυλάσσει, εἶνε ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀραιρέσῃ τὸν ἐμφυτον, τὸν ἀδικαιολόγητον φόβον, καὶ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ θαυμάσωμεν ὅλην αὐτὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν. Ναί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ συλλογισθῶμεν τίποτε ἄλλο ταπεινότερον τὴν στιγμὴν ἐκείνην, — οὔτε τὰ σπαρτά, τὰ ὅποια πιθανὸν θὰ βλάψῃ ἡ χάλαζα, οὔτε τὰ χερίδια δένδρα, τὰ ὅποια θὰ ξεριζώσῃ ὁ ἀνεμος, οὔτε τὰ ὑπόγεια, τὰ ὅποια θὰ πλημμυρίσῃ ἡ βροχὴ, οὔτε τὴν αὐρινὴν ἐορτήν, ἡ ὅποια πιθανὸν θ' ἀναβληθῇ ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ, οὔτε τὰς λάσπες, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς δυσκολεύουν τυχόν νὰ κάμωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας, ἢ θὰ μεταιώσουν τὴν σχεδιαζομένην ἐκδρομὴν, οὔτε τὴν ὁμιρέλλαν ἡ ὅποια ἔσπασε, οὔτε τὸ ἀμάξι μας, τὸ ὁποῖον... δὲν ἔχομεν!

Ὅλα, βλέπετε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε σχετικά. Ἡ ἰδία βροχὴ εἴμπορεῖ νὰ μᾶς φανῇ ἄσχημη ἢ ὥραία, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς συμφέροντά μας. Ἡ ἰδία βροχὴ εἴμπορεῖ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ φανῇ ὥραία, καὶ εἰς ἄλλους τερατώδης. Ἀλλοὶ νὰ τὴν εὐλογήσουν, καὶ ἄλλοι νὰ τὴν καταρασθῶν. Διότι δὲν πιστεύω νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἴδιον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἀπολαύσῃ ὡς θέαμα ἀπὸ ἐν παράθυρον, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ εὐρεθῇ ἔξω καὶ θὰ γίνῃ μούσκεμα. Οὔτε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κάτι ἔχει νὰ καρπωθῇ ἀπὸ μίαν βροχὴν, καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ζημιωθῇ ἀπὸ αὐτὴν ἀσφαλῶς.

Ἀλλ' εἶνε μία ἀρχὴ τῆς Αἰσθητικῆς αὐτό, ὅτι τὸ ὥραϊον δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ ὠφέλιμον. Διὰ νὰ πολιάσῃ κανεὶς τὸ ὥραϊον, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν ἡδονὴν, τὴν ὁποῖαν παρέχει, πρέπει νὰ βάλῃ κατὰ μέρος κάθε ἰδεῶν ὠφέλειαν ἢ βλάβην.

Ἐν ἄσχημον-ὠφέλιμον μᾶς φαίνεται συχνότατα ὥραϊον. Ἐν ὥραϊον-βλαβερόν μᾶς φαίνεται πάντοτε ἄσχημον. Καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν εἴμεθα, βλέπετε, ἡπατημένοι.

Ὅ,τι ἰσχύει διὰ τὸ φυσικὸν ὥραϊον, ἰσχύει καὶ διὰ τὸ τεχνικὸν ὥραϊον. Καὶ εἰς τὴν Τέχνην ἐπίσχη, διὰ νὰ πολιάσῃ μὲν ἄνῳς καὶ τελείως, πρέπει νὰποβάλλωμεν τὴν ἰδέαν τῆς ὠφελιμότητος. Ἐνα ποιῆμα π. χ. εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ὠραῖον ἢ ἄσχημον, ἀνεξαρτήτως τοῦ πρακτικοῦ σκοποῦ του, τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον εἴμπορεῖ τυχόν νὰ φέρῃ. Τὸ ὥραϊον διὰ τὸ ὥραϊον — ἡ Τέχνη διὰ τὴν Τέχνην.

Ἀλλ' ἀρχίσταμεν ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Αἰσθητικὴν. Ἀς σταματήσωμεν ἕως ἐδῶ, διότι ποῖος ἔξυρει ποῦ εἴμπορομεν νὰ φθάσωμεν!..

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑΣΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

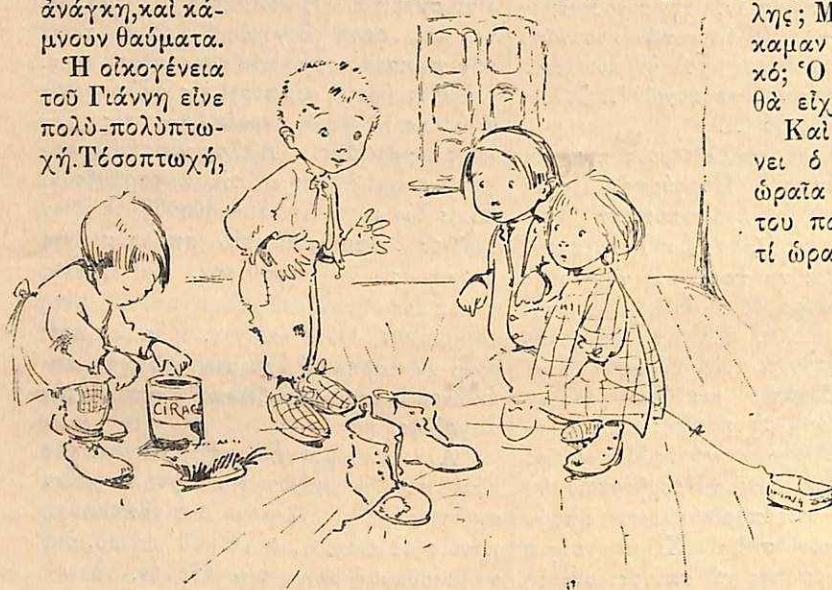
Β'.

Ο Γιάννης είνε τὸ μεγαλύτερο παιδί μέσα σὲ πέντε παιδιά. Γιαννάκη αὐτὸν δὲν τὸν λέγουν, γιατί κανεῖς ποτὲ δὲν τοῦ μιλῇ χαϊδευτικά. Εἶνε ἐπτά χρονῶν ἀπὸ τώρα ὅμως τὰ χεράκια του ἔχουν κάμη πολλές δουλειές καὶ τὰ ποδαράκια του πολλοὺς δρόμους.

Αὐτὸς κάμνει ὅλες σχεδὸν τὲς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, — γιατί ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του δουλεύουν στὸ ὑφαντουργεῖο, — αὐτὸς νανουρίζει τὸ μωρό, αὐτὸς προσέχει τὰ ἄλλα τρία διαβολάκια, τὰ δέλφια του.

Τί ἔχει νὰ κάμη ποῦ εἶνε μικρός! Ο Γιάννης ἔχει θάρρος καὶ ζήλον. Καὶ τὰ ἀδύνατα χέρια του τὰ δυναμώνει ἡ ἀνάγκη, καὶ κάμνουν θαύματα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γιάννη εἶνε πολὺ-πολύπτωχή. Τέσποπτωχή,

«Τὰ ἔκαμε κ' ἐγυάλισαν σὰν καθρέφτες...» (Σελ. 20, στ. β').

ὥστε ὅλοι μαζί, ἐπτά ψυχές, ἔχουν ἕνα μόνο δωμάτιο, καὶ αὐτὸ ὄχι μεγάλο. Τὰ θυρόφυλλα δὲν κλείνουν καλά, μερικά τζάμια λείπουν, οἱ τρύπες εἶνε φραγμένες κουτσά-στραβά με χαρτί, καὶ ὁ παγωμένος ἀνεμος τοῦ Δεκεμβρίου μπαίνει ἀπὸ τὲς χαραμάδες καὶ σφυρίζει φρικτὰ μέσα στὸ γυμνὸ δωμάτιο.

Τὸ μωρὸ ἀποκοιμήθηκε σὲ μιὰ σκάφη, ποῦ τοῦ ἔχουν γιὰ κούνια, καὶ τὰ τρία ἄλλα μικρά, ζαρωμένα σὲ μιὰ γωνιά, παίζουν με κάτι παληά, σπασμένα παιχνίδια.

Κρυώνουν τὰ καὶμένα. Δὲν ἔχουν οὔτε φωτιά, οὔτε ροῦχα, οὔτε κὰν ἐπιπλά. Μιά φορά, ποῦ γιὰ πολὺν καιρὸ ἦταν ἄρρωστος ὁ πατέρας, ἡ μητέρα ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὰ καλλιτέρὰ της πράγματα, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας.

Πάει καὶ ὁ μπουφές, ποῦ ἀράδιαζαν τὰ πιατικά τους, πάει καὶ ὁ κομμός, ποῦ ἐφύλαγαν τὰ ροῦχά τους. Μόλις τοὺς ἔμεινε ἕνα κουτσὸ τραπέζι, καὶ δυὸ σεντούκια παληά...

Ποιὸς τοὺς φταίει; Κανείς. Δὲν εἶχαν τύχη, νά!

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Ο Γιάννης, πολὺ σκεπτικός, ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ ἂν θὰ ἤρχετο καὶ φέτος νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ὁ Ἅγος-Βασίλης.

— Αὐτὰ εἶνε γιὰ τοὺς πλουσίους! τοῦ ἀπεκρίθη με ἀπότομον τρόπον ὁ πατέρας του.

Καὶ ἡ μητέρα του ἀναστέναξε καὶ ἐσκοῦπισε με τὸ χέρι τῆς ἕνα δάκρυ, ποῦ ἦταν ἔτοιμο νὰ στάξῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

Ο Γιάννης δὲν εἶπε λέξι, ἀλλὰ δὲ μπορούσε καὶ νὰ τὸ παραδεχθῇ. Γιατί νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ φέτος ὁ Ἅγος-Βασίλης;

Μήπως τοῦ ἔκαμαν κανένα κακό; Ο πατέρας του θὰ εἶχε λάθος.

Καὶ κρυφά, παίρνει ὁ Γιάννης τὰ ὠραία κυριακάτικὰ του παπούτσια, — τί ὠραία, ποῦ καὶ αὐτὰ ἦσαν παληά καὶ μαπαλωμένα — καὶ τὰ λουστράρει καλὰ-καλὰ.

Ὅταν τὰ ἔκαμε κ' ἐγυάλισαν σὰν καθρέφτες, ἕνα βάρους τοῦ ἔφυγε ἀπὸ

τὸ στήθος, καὶ ἡ γλυκεῖα ἐλπίδα ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ.

Τώρα ἐλπίζει. Τί; Κ' αὐτὸς καλὰ-καλὰ δὲν τὸ ξέρει. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος Βασίλης εἶνε τόσο καλὸς κ' ἔχει τόσο πολλὰ παιχνίδια στὸ δισάκι του!...

Τὴ νύκτα εἶδε ἔσθον ὕπνου τοῦ ἕνα πλήθος ὠραία πράγματα. Τόπια χρωματιστά, στρατιωτάκια μολυβένια, ἀλογάκια ξύλινα, ταμπουράκια, μπομπόνια χρυσά, ἐχόρευαν ἐμπρός του.

Εἶδε καὶ τὸν Ἅγιο-Βασίλη φορτωμένο παιχνίδια πολὺτιμα νὰ γυρίσῃ τὰ σπιτία καὶ νὰ τὰ εἰσάγῃ ἀπὸ τίς καμινάδες μέσα στὰ τζάκια, ὅπου τὰ ἐπερίμεναν ἕνα σωρὸ παιδικὰ παπουτσάκια.

Καταχαρούμενος, ὁ Γιάννης ἐξύπνησε. Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε βάλῃ κανένα παιγνίδι καὶ στὰ δικά του.

Καταχαρούμενος, ὁ Γιάννης ἐξύπνησε. Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε βάλῃ κανένα παιγνίδι καὶ στὰ δικά του.

Καταχαρούμενος, ὁ Γιάννης ἐξύπνησε. Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε βάλῃ κανένα παιγνίδι καὶ στὰ δικά του.

Καταχαρούμενος, ὁ Γιάννης ἐξύπνησε. Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε βάλῃ κανένα παιγνίδι καὶ στὰ δικά του.

Ἄλλοίμονο! τὰ παπουτσάκια του τὰ βρῆκε ἐκεῖ, ὅπως τὰ εἶχε ἀφίσῃ χθές, γυαλισμένα, ἀλλὰ ἀδεινὰ... Δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκύλησαν ἐπάνω ἔς τὰ ἱσχνὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ.

— Καὶ ὅμως ἦμουν τόσο φρόνιμος!... ἐπιθύρισε στενάζων.

Ἐξαφνα ἐσυλλογίσθη καὶ χαμογέλασε:

— Καταλαβαίνω... εἶνε γιατί δὲν ἔχουμε τζάκι. Ἀπὸ ποῦ θὰ μοῦ κατέβαζε ὁ Ἅγος-Βασίλης τὰ παιχνίδια μου; Ἀλήθεια τὸ τζάκι μας ἦταν σπασμένο. Μὰ ποῦ νὰ τὸ ἰδῇ μέσα σὲ τόσο σκοτάδι!...

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

"MISSES' CLUB,"
ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, μόνη.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, με κακίαν: — Ὁ κόσμος κοροϊδεύει τὰ γεροντοκόριτσα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ, ἔννοια σας, θὰ ἐκδικηθοῦν με τὸ «Μίσσες Κλούμπ». Θὰ στρώνουν πετσέτα, καὶ δὲν θὰ φέρουν ἀλιθάνιστο οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα!... Μόνον αἱ δεσποινίδες θὰ εὐρίσκουν χάριν ἐνώπιόν των, ἀλλὰ, ἔννοια σας, αἱ δεσποινίδες ποῦ ἐπέρασαν τὰ τριάντα χωρὶς νὰ παντρευθοῦν. Οἱ ἄλλες δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν!...

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΦΛΩΡΑ, ΔΙΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (Ἡ Δίς Κλεοπάτρα εἶνε ἐνδεδυμένη ἐπιδεικτικῶς καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους τέσσαρα - πέντε μετάλλια με τὰς ταινίας των. Ἰδιόρρυθμος, ἀλλὰ χωρὶς ἀλαζονείαν.)

ΦΛΩΡΑ, με οἰκτιρία, εἰσάγουσα τὴν Δα Κλεοπάτραν: — Ὅριστε, περᾶστε κυρία Κλεοπάτρα. (Καθ' ἑαυτήν, ἐνῶ ἡ Δίς Ἀγκαθίδου δεξιόχρως τὴν ἐπισκέπτεται.)

Νά, δὲν σὰς τὰ ἔλεγα;... Ἐβγάλε πάλι ὅλο τῆς τὸ, τενεκετζικό!... Στὸν καιρὸ μου, τὰ κορίτσια δὲν ἐφοροῦσαν παρὰ κανένα μενταλλιονάκι, με τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπᾶ ἢ τῆς μαμμᾶς... ἢ κανένα σταυρουλάκι, περασμένο σὲ μαῦρο βελουδάκι!... Τώρα κρεμοῦν παράσημα σὰν στρατηγοί. Καὶ ὅμως δὲν πατρεύονται! δὲν πατρεύονται! δὲν παντρεύονται! (Ἐξέρχεται με φούριαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κλεοπάτρα, βοηθούμενη ὑπὸ τῆς Δος Ἀγκαθίδου, βγάζει τὸ καπέλο τῆς.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ΔΙΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, καθημένη εἰς μίαν πολυθρόναν: — Λοιπὸν ἡ περιφημία αὐτῆς συνεδρίασις;...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, μεγαλοπρεπῶς: — Ἀρχίζει!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, κυττάζουσα γύρω τῆς: — Βλέπω ὅτι αἱ ὀπαδοὶ τῶν ἰδεῶν σου σπανίζουν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, με πείσμα: — Ὅχι δά! γιὰ πρώτη φορά... Ἀφίσε, νὰ τὸ μάθουν ἀκόμη...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Κρίμα ἔσθ' ὁ κόπο, ποῦ ἔβαλα καὶ τὰ παράσημά μου...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ὡς ἄνω: — Τί; φοβάσαι μὴ σοῦ συναχωθοῦν;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Μὰ οὔτε ἡ Κλεονίκη νὰ μὴν ἔλθῃ!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἄ, δὲν πιστεύω νὰ ῥγῇ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ἐν τῷ μεταξὺ... δὲς μου νὰ ἰδῶ τὸ Καταστατικόν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, ἐκπληκτικῶς: — Τί νὰ ἰδῇς;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Τὸ πρόγραμμα... τὴν ἐγκύκλιον... τὴν προκήρυξίν σου ἐπιτέλους.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, τείνουσα πρὸς αὐτήν ἐν ἔντυπον φυλλάδιον: — Ὅριστε. Μ' ἀλήθεια, δὲν ξέρεις ἀκόμη τὸ Καταστατικόν μας;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ὅχι, ἀλλὰ ὑπέγραψα ἐπειδὴ εἶχα ἐμπιστοσύνην. (Ἀναγινώσκουσα τὸ ἔντυπον:)

«Ἀρθρον πρῶτον. — Τὸ Μίσσες Κλούμπ εἶνε προσιτὸν εἰς ὅλας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὁ κόσμος χαρακτηρίζει διὰ τῆς ἐπωνυμίας γεροντοκόρη. — Ἀρθρον δεύτερον: Ἐκαστον μέλος πληρώνει ὡς ἐτησίαν συνδρομὴν δραχ. 25. — Ἀρθρον τρίτον: Αἱ συνεδριάσεις θὰ γίνωνται ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, ἀπὸ τὰς δύο ἕως τὰς ἑπτὰ μ. μ. ὅρα προσφέρεται τσάι καὶ διάφορα ἄλλα ἀναψυκτικά.» (Διακόπτουσα τὴν ἀναγνώσιν:) Δεκτὸν παμψηφεί!... (Ἀναγινώσκουσα:)

«Ἀρθρον τέταρτον: Τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Μίσσες Κλούμπ θὰ εἶνε: 1ον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀνθρωπότητος...» (Καθ' ἑαυτήν:)

«Ἐτοί; δυστοχισμένη ἀνθρωπότης!... (Ἀναγινώσκουσα:)

«Ἀρθρον πέμπτον: Ὅταν γελοιοποιηθῇ ἡ ἰδέα, δὲν θὰ εὐρὴ ὀπαδοὺς. Καὶ χωρὶς ὀπαδῶς, χωρὶς μέλη, πῶς θὰ ἐπιδιώξωμεν τοὺς σκοπούς μας;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Αὐτὰ ποῦ θέλω, εἶνε σωστά; εἶνε δίκαια;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, με δισταγμόν: — Δὲν λέγω ὅχι... δίκαιον εἶνε νὰ ἔχουν ψῆφον καὶ αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες, ἀφοῦ ἔχουν καὶ οἱ πλέον ἀμαθεῖς ἄνδρες... ἀλλὰ...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, με δισταγμόν: — Δὲν λέγω ὅχι... δίκαιον εἶνε νὰ ἔχουν ψῆφον καὶ αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες, ἀφοῦ ἔχουν καὶ οἱ πλέον ἀμαθεῖς ἄνδρες... ἀλλὰ...

«Ἀρθρον πέμπτον: Ἐν κλειδοκύμβαλον θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μελῶν πρὸς ἐνέγκλησιν τῶν γειτόνων. Ἐπίσης καὶ μία Βιβλιοθήκη, ἀποτελουμένη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ συγγράμματα περὶ χειραφεσίας καὶ ἀπὸ διάφορα ἔργα κυριῶν ἀγώνων. — Ἀρθρον ἕκτον: Σκύλοι, γάτες, παπαγάλοι, πίθηκοι, ἀποκλείονται.» (Διακόπτουσα τὴν ἀνάγνωσιν:)

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Τί ἐννοεῖς με αὐτό;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Μὰ νά, θέλω νὰ πῶ... (γελῶσα:)

ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ θὰ κωλυσιεργοῦσαν.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, δυσηρεστημένη: — Ἐσὺ πιά ὅλα τὰ παίρνεις στ' ἀστεῖο.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Θέλεις νὰ γύρις ἐπὶ τὸ ἀστεῖο. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! Ἡ ζωγραφική σου με τὸ λάδι, καὶ τὸ πρόγραμμα μου με τὸ ξεῖδι... δίνουν τὰ χέρια. Ἀς τὰ δώσουμε λοιπὸν καὶ μῆς καὶ ἂς μὴ φιλονεικοῦμε πιά. (Τείνει τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν.)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς Δος Ἀγκαθίδου: — Ἐχεις δίκιο, δὲν θὰ ἦτο καλὴ ρεκλάμα διὰ τὸν Σύλλογόν μας νὰ ῥγίσουμε ἀμέσως τὰ μαλώματα. Τὸ πρόγραμμά σου μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἐνθουσιάσῃ...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Παρακαλῶ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, δεικνύουσα τὸ φυλλάδιον, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσε: — Τὸ πρόγραμμά σου, διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, δὲν εἶνε βέβαια τίποτε νέον.

Ἀλλὰ ἐδῶ, εἰς τὸν τόπον μας, θὰ κατακριθῇ καὶ θὰ γελοιοποιηθῇ.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, με πείσμα: — Νομίζεις;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Εἰμαι βεβαία.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ἐσὺ. Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει; Ἀς λέγουν!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Πῶς τί μᾶς μέλει! Ὅταν γελοιοποιηθῇ ἡ ἰδέα, δὲν θὰ εὐρὴ ὀπαδοὺς. Καὶ χωρὶς ὀπαδῶς, χωρὶς μέλη, πῶς θὰ ἐπιδιώξωμεν τοὺς σκοπούς μας;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Αὐτὰ ποῦ θέλω, εἶνε σωστά; εἶνε δίκαια;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, με δισταγμόν: — Δὲν λέγω ὅχι... δίκαιον εἶνε νὰ ἔχουν ψῆφον καὶ αἱ ἀνεπτυγμέναι γυναῖκες, ἀφοῦ ἔχουν καὶ οἱ πλέον ἀμαθεῖς ἄνδρες... ἀλλὰ...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Δὲν ἔχει ἀλλὰ! Ἀφοῦ εἴμεθα ἐν τῷ δικαίῳ, πρέπει νὰ τραβήξωμεν ἐμπρός, ἀδιαφοροῦσαι τί θὰ πῇ ὁ κόσμος. Καὶ σὺ, μοῦ φαίνεται, εἰς τὴν τέχνην σου, τὸ ἴδιο κάμνεις. Πόσες φορές δὲν ἤκουσες νὰ λέγουν διὰ τὰ ἔργα σου ὅτι εἶνε μαλλιαρά! Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἔκαμε νὰλλάξῃς τρόπον ἐργασίας. Ἐτοί;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ: — Ναι, ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἐννοεῖ ἀπὸ τέχνην. Μὴ λησμονῇς ὅμως, ὅτι ἐγὼ ζωγραφίζω με λάδι.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Κ' ἐγὼ;... μήπως ἐγὼ ζωγραφίζω με ξεῖδι;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, γελῶσα: — Μὰ νά, ἀκριβῶς. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ μέρος τοῦ προγράμματος ποῦ λέγει ὅτι «θὰ κρίνωμεν καὶ θὰ ἐπικρίνωμεν», μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε με ξεῖδι, με πιπέρη... με ἄλατι ὥσως... ἀλλὰ διόλου με λάδι!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Πάλι τὰ γύρισε ἐπὶ τὸ ἀστεῖο. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ! Ἡ ζωγραφική σου με τὸ λάδι, καὶ τὸ πρόγραμμα μου με τὸ ξεῖδι... δίνουν τὰ χέρια. Ἀς τὰ δώσουμε λοιπὸν καὶ μῆς καὶ ἂς μὴ φιλονεικοῦμε πιά. (Τείνει τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν.)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς Δος Ἀγκαθίδου: — Ἐχεις δίκιο, δὲν θὰ ἦτο καλὴ ρεκλάμα διὰ τὸν Σύλλογόν μας νὰ ῥγίσουμε ἀμέσως τὰ μαλώματα. Τὸ πρόγραμμά σου μπορεῖ νὰ μὴ μ' ἐνθουσιάσῃ...

Ἀλλὰ μιὰ φορά ποῦ ὑπέγραψα, ἐν νοῦ νὰ μείνω πιστή.

(Ἀκούεται ὁ κώδων τῆς θύρας.)

— Ἄ, νά! θὰ εἶνε ἡ Κλεονίκη.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Δὲν εἶνε τὸ κτύπημά τῆς. Μπορεῖ νὰ εἶνε καμμιά ἄλλη... ἢ καὶ πολλὰς ἄλλες...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ Αὐτοί, ΦΛΩΡΑ.

ΦΛΩΡΑ, εἰσέρχεται σαστισμένη: — Κυρία... νὰ τὸ ἀφίσω νὰ μὴ μέσα;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Ποιό;

ΦΛΩΡΑ: — Τὸ... τὸ πρόσωπο ποῦ κτύπησε τώρα τὴν πόρτα.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ: — Εἶνε γυναῖκα;

ΦΛΩΡΑ, διτάζουσα: — Μὰ... μοῦ φαίνεται, ναι.

«Περᾶστε, κυρία Κλεοπάτρα...» (Σελ. 20, στ. γ').

«Νὰ τὴν φέρω λοιπὸν μέσα...» (Σελ. 22, στ. α').

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΟΥ : — Τί θά 'πῃ σοῦ φαίνεται ; Εἶνε γυναῖκα ἢ ἄνδρας ;

ΦΛΩΡΑ : — Μὰ δὲν εἶν' εὐκολο νὰ σὰς 'πῶ. Καπέλο ἀντρίκιο, σακκάκι ἀντρίκιο, πόδια ἀντρίκια — κάτι ποδάρες ! — γυαλιὰ ἀντρίκια, κ' ἓνα βιβλίον στὸ χέρι, πὺς χοντρὸ ἀπὸ τῆ «Μαγειρική μου»... Νὰ πῆς γιὰ τὸ μούτρο ; Αὐτὸ πῶς εἶνε ποῦ δὲν εἶνε οὔτε ἀντρίκιο, οὔτε γυναῖκιο. "Αν δὲν φοροῦσε καὶ φουστάνι, μὰ τὴν πίστι μου θά τὴν πετοῦσα ἐξω. Μὰ ἐλα ποῦ φορεῖ φουστάνι !

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΟΥ : — Φυσικά ! τὸ φουστάνι εἶνε τὸ ἐμβλημα, ἡ σημαία, τὸ σύνθημα !...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, αἰφνιδίως : — Θὰ εἶνε καμμία 'Αγγλίς !

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΟΥ : — 'Αγγλὶς ; Μὲς λοιπὸν ἀληθινὴ ! "Α, μ' αὐτὸ μὰς κολλακεῖν πολὺ !

ΦΛΩΡΑ : — Νὰ τὴν φέρω λοιπὸν μέσα ;
ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΟΥ : — Τρέξε γρήγορα !
ΦΛΩΡΑ, καθ' ἑαυτήν : — "Αχ ἐκεῖνες οἱ ποδάρες ! Τί θά τραβήξῃ τὸ παρκετό μου !... ("Εξέρχεται.")

("Επεται συνέχεια) ΦΩΚΙΑΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE RECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

'Απληγισμένος, ἀνίσχυρος νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς τύχης, ἡ ὁποία ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἐσυλλογίζετο, βλέπων τὸν Σηκουάναν, ὁ ὁποῖος ἔρρεε παρὰ τοῦς πόδας του, μήπως δὲν θά ἦτο προτιμώτερον νὰ τελειώσῃ μ' ἓνα πήδημα τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ζωὴν, — ὅταν ἐπὶ τῆς προκυμίας τοῦ Ὁρολογίου ὅπου εὐρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶδε μέγα πληθὺς λαοῦ νὰ διέρχεται ἐνώπιόν του, νὰ διασχίζῃ τὸν ποταμὸν καὶ νὰ διευθύνεται μὲ διατόρους κρουγὰς πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου.

— Εἰς τὰ ὅπλα, πολῖται !... Ἡ πατρίς ἐν κινδύνῳ !... Ἡ πατρίς κινδυνεύει ! — ὤρυετο τὸ μανιῶδες ἐκεῖνο πλῆθος.

Καὶ αἱ λέξεις «Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ» γραμμέναι μὲ πελώρια φηφία εἰς μίαν μεγάλην σημαίαν, ἡ ὁποία ἀνεπετάσθη ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ Δημαρχείου, ἐπροκάλεσε πανταχόθεν φλογεράς πατριωτικὰς ἐκδηλώσεις.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν — 23 Ἰουλίου 1792, — εὐρεῖται ἐξέδραι, στολισμέναι μὲ κλάδους δάφνης καὶ μυρσίνης, μὲ τάπητας καὶ μὲ σημαίας, εἶχον στηθῇ εἰς διάφορα μέρη τῆς πρωτευούσης, διὰ νὰ προσέρχωνται αἱ ἐθελονταί.

Μέγας ὑπῆρξεν ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνῆλθον τὰς βαθμίδας τῶν

ἐξεδρῶν διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὴν πατρίδα τὸν φόρον τῆς ἀγάπης των. Ἐργάται, τεχνῖται, ἔμποροι, ὑπάλληλοι, ὅλων τῶν ἐπαγγελματιῶν ἄνθρωποι ἐσπευδὸν φιλοτιμῶς, ποῖος πρῶτος νὰ λάβῃ τὸ πιστοποιητικόν, τὸ ὁποῖον θά τῷ ἐδίδεν τὸ δικαίωμα νὰ ὀπλισθῇ πρὸς υπεράσπισιν τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, τοῦ ἀπειλούμενου ὑπὸ ξενικῆς ἐισβολῆς.

«Ἐχθροὶ τῆς πατρίδος — ἔλεγε τὸ θούρειον ἄσμα, — ὅλοι εἶνε στρατιῶται διὰ νὰ σὰς πολεμήσουν. — Ἐὰν πείσουν οἱ νεαροὶ μας ἥρωες, ἡ γῆ θάναδαστήσῃ ἄλλους, ἐτοιμοὺς νὰ πολεμήσουν ἐναντίον σας !»

Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Ὁ Ἰακωβάκης ἀνέβη, καὶ μὲ δειλίαν, διότι εἶχε συναίσθησιν τῆς σωματικῆς του ἀδυναμίας, ἐξήτησε νὰ τὸν στείλουν καὶ αὐτὸν εἰς τὰ σύνορα.

Ἡ αἴτησις αὐτῆ, τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι οἱ ἐπιφορτισμένοι νὰ δέχωνται τοὺς ἐθελοντάς, ἔπρεπε νὰ κόυσουν μὲ θαυμασμὸν καὶ μὲ σέβας, ἔγινε δεκτὴ διὰ σαρκαστικῶν γελωτῶν, οἱ ὁποῖοι βαρύνοντες ἐπλήρωσαν τὸ δυστυχισμένον παιδί.

Ἐλλείπει τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν τῆς τῆς καὶ γεννήσεως, ἠρνήθησαν νὰ παραδεχθῶν ὅτι ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος πολίτης, ὁ ὥρως καὶ ἀσθενικὸς, εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην ὑπὸ τοῦ νόμου ἡλικίαν διὰ νὰ τῷ ἀνατεθῇ οἰαδήποτε ὑπηρεσία εἰς τὸν στρατόν.

— Ἐσὺ, παιδάκι μου, ἔχεις ἀκόμη ἀνάγκη νὰ πιῆς γάλα ! τῷ εἶπον καὶ τὸν ἀπέπεμψαν.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ναί... εἶχεν ἀκόμη ἀνάγκη νὰ πιῇ γάλα, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ νὰ φάγῃ. Ὁ σκληρὸς αὐτὸς λόγος τῷ πενθύνεισε τὴν ἐρημίαν τοῦ στομάχου του, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ δεχθῇ τὸ παραμικρὸν ἀπὸ χθές. Καὶ ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἓνα πιάτο ζεστῆς σούπας θά τῷ ἔσωζε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὴν ζωὴν...

Μὲ δακρυσμένα μάτια, τρέμων ἀπὸ τὸ ψῆχος καὶ ἀπὸ τὴν πείναν, κατῆλθεν ἐπιπόνως τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας καὶ ἀνεμίχθη μὲ τὸ πυκνὸν καὶ θορυβώδες πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνωστίζετο εἰς τὰ περίξ τοῦ Δημαρχείου.

Τί θά ἐγίνετο τώρα ;

Περιεπλανᾶτο ἀσκόπως ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἦσθάνετο μεγάλην ἐξάντλησιν καὶ ῥίγη πυρετοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστηρίζετο εἰς κανένα τοῖχον διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

Εἰς τὴν γωνίαν κάποιου δρόμου, ἓνα ἐλεεινὸν κοκκινότριχον σκυλάκι, ἰσχνότατον, ἦλθε καὶ ἐτρίφθη ἐπάνω του καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ λυπητερά, τὰ παραπονετικά του μάτια, ὡς νὰ ἐξητοῦσε τὴν προστασίαν του.

Ὁ Ἰακωβάκης, μὲ καλωσύνην, τοῦ ἐχάιδευσεν τὸ κεφάλι, καὶ ὁ σκύλος, εὐγνώμων, τὸν ἠκολούθησε.

— Ἐρρημος σκύλος σὰν καὶ μένα, ἐσυλλογίσθη ὁ μικρὸς ὀρφανός, θὰ γυρεύῃ χωρὶς ἄλλο, σὰν καὶ μένα ἐπίσης, κάτι νὰ βάλῃ ἐπὶ τὸ στόμα του.

Ἐφθασαν μαζὶ εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου, ὅπου ὁ Ἰακωβάκης, κατὰκοπος, ἐκάθησεν εἰς ἓνα πάγκον.

Ἦτο ἀπόγευμα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἀκόμη εἰς τὸν κυανῶν οὐρανόν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκεπασμένον ἀπὸ μερικὰ ἀραιὰ νέφη,

ἐνῶ εἰς τοὺς πρασίνους κλάδους τῶν καστανεῶν καὶ τῶν ἀκκιῶν, κόσσυφοι καὶ ἀκανθίδες ἐξετέλουν μίαν πολὺνχον συναυλίαν.

Εἰς τὸ μέρος τοῦ κήπου τὸ προσιτὸν εἰς τὸ κοινόν, πολυάριθμοι ὄμιλοι εὐτυχῶν παιδιῶν ἔτρεχαν καὶ ἐπαίξαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν μητέρων ἢ τῶν παιδαγωγῶν των.

Ἐν ἐξ αὐτῶν, χαριτωμένον ἀγοράκι πέντε ὡς ἑξ ἑτῶν, ἦλθε τρεχάτο καὶ ἄφισεν εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ πάγκου, ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἰακωβάκης, μίαν φέταν ψωμί ἀλειμμένην μὲ βούτυρον, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦσε καὶ ἡ ὁποία βεβαίως θά τὸ ἐμπόδιζεν εἰς τὸ παιγνίδι του.

Ὁ Ἰακωβάκης ἐκύτταξε μὲ βλέμμα πόθου τὸ ψωμὶ ἐκεῖνο, ἀλλὰ μολονότι ἐπεινοῦσε τόσον, ὅχι μόνον δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πάρῃ, ἀλλὰ καὶ ἐπανειλημμένως τὸ ὑπερησπίσθη ἐναντίον τῶν ἐφόδων τοῦ πεινασμένου σκύλου.

Ἀκόμη μίαν φορὰν ἐσυλλογίσθη τὴν δυστυχίαν του, τὴν παρέβαλε μὲ τὴν δυστυχίαν τοῦ σκύλου, — τοῦ μόνου του φίλου — καὶ δάκρυα θερμὰ κατέβρεξαν τὰς παρειάς του. Ἐν τοσούτῳ ἐδίσταζε νὰ φάσῃ τὴν θέσιν του, διότι μίαν ἐλπίς ἤρχισε νὰ τὸν θωπεύῃ : ἂν τὸ παι-

δάκι δὲν ἐπανήρχετο ; κανεὶς τότε δὲν θά ἐσκέπτετο νὰ τῷ διαμφοσθήσῃ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο ψωμί...

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἀπὸ τὸν ἀπέναντι πάγκον, ἓνας ἄνθρωπος, ἓνας γέρον, παρηκολούθησε τὸ βωδὸν καὶ σπαραξικάρδιον αὐτὸ δρᾶμα. Κινηθεὶς εἰς οἶκτον πρὸς τὴν μεγάλην δυστυχίαν, ἐσηκώθη, ἐπλησίασε τὸν Ἰακωβάκη καὶ ἐγγίζων ἐλάφρᾳ τὸν ὦμόν του :

— Τὸ παιδί εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν αὐτὴ ἡ φέτα, τῷ εἶπε, ἐγὼ εἶμι 'εἰς σπῆτιν σου. Εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ τὴν προσφέρῃς 'εἰς σκυλί σου. "Ὅσο γιὰ σένα, ἰδοὺ, πάρε !

Καὶ τῷ ἔβαλεν εἰς τὴν χεῖρα ἓν νόμισμα ἐξ ἐλθεῶν.

Ὁ Ἰακωβάκης, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, ἐσώθη. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ μείνῃ περισσότερο εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐκινδύνευε νὰ ποθῶν τῆς πείνας. Καὶ μολονότι αἱ πύλαι ἐφρουροῦντο αὐστηρῶς, εὐθὺς τὴν ἐπαύριον κατῴρθωσε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν μὲ τὸν τετράποδα φίλον του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀνομάσῃ Τετάρτην, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν συνήνησε καὶ ἡ ὁποία ἦτο Τετάρτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὸ πανδοχεῖον ἢ «Περιστέρα».

Εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν τοῦ πανδοχείου ἢ «Περιστέρα», εἰς τὸ χωρίον Φλουρσύ, ἢ Βριγίττα Δελσὸλ, ἡ διευθύντρια τοῦ καταστήματος, ἔγενεθαι μὲ τὴν ρόκαν τῆς καθημένης πλησίον τῆς ἐστίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπετεφροῦντο ἀργὰ τὰ τελευταῖα ξύλα.

Παρακολουθοῦσα ὁλονὲν μὲ ἀφηρημένον ὅμμα τὰς κινήσεις τῆς ἰδίας τῆς σκιάς, ἡ ὁποία ἐσηματίζετο φανταστικῇ εἰς τὸ ἡμίφως ἐπὶ τῆς χαμηλῆς ὀροφῆς, ἐσυλλογίζετο τὰ θλιβερά γεγονότα, τῶν ὁποίων, ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν, ἡ δυστυχὴς Γαλλία ἦτο τὸ θέατρον : τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεταναστῶν συνοδευόντων τὰ πρῶτα καὶ αὐστριακὰ στρατεύματα, τὴν ἄλωσιν τοῦ Λογκύ, τὴν παράδοσιν τοῦ Βερντέν, τὰς μάχας τοῦ Ἀργκόν, τὸν βομβαρδισμόν τοῦ Βαλμύ, τὸν ἐμπρησμόν τῆς Δίλλης, τῆς ὁποίας τὰ καπνίζοντα ἀκόμη ἐρείπια ἐμαρτύρουν περὶ τῆς λύσεως τῶν ἐχθρῶν...

— Πόσα ἐγίναν σὲ τόσο λίγον καιρὸ ! ἐψιθύριζε στρέφουσα ὁλονὲν μὲ τὰ εὐκίνητα δάκτυλά της τὴν ἄτρακτον, περὶ τὴν ὁποίαν ἐτυλίσσετο τὸ καννάβινον νῆμα. Τί κρῖμα νὰ μὴ κυνηγήσῃ ἀκόμη αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὁ Δυμουριέ, ἀντὶ τὰ τοὺς ἀφίσῃ νὰ ξαναπεράσουν ἡσυχα τὰ σύνορα !... Διότι τὸ μάθημα δὲν τοὺς ὠφέλησε καθόλου, καὶ νὰ τοὺς ποῦ ξαναγυρίζουν τώρα τολμηρότεροι καὶ αὐθαδέστεροι παρὰ ποτέ !

("Επεται συνέχεια)

ΚΙΜΑΝ ΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Λατινικῶν :

Ὁ καθηγητής : — Πῶς κάμνει τὸ θηλυκὸν τοῦ ῥέξ (rex) ;

Ὁ μαθητής, μετὰ σκέψιν : — Ρέγγα ! ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡχούς τῆς Αἰμῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Πρόνοια» τῆς Μυτιλήνης ἀνένεωσεν διὰ τὴν Ἀ' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1909 τὴν συνδρομὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 69 καὶ 70 συστηθέντων ἀπόρων.

Ὁ Σύλλογος «Ὁραία Χίος» τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τοὺς ὑπ' ἀριθ. 42, 44, 45, 49, 50, 51, 53, 54, 55, 56, 60, καὶ 64 συστηθέντας δώδεκα ἐν ὅλῳ ἀπόρους.

Ὁ ἐν Σεβρίᾳ κ. Ι. Κ. Γκελιάνης, φίλος τῆς Διαπλάσεως, ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 61 συστηθέντα ἀπορον.

Εὐγε εἰς ὅλους.

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὅσοι θέλουν νὰ ἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν 30ὸν ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον. Διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἰουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἐγκρίσιν.

Ἐπενθυμίζω εἰς ὅσους θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Εὐδήμων τοῦ 1908, ὅτι πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τὴν ζητηθείσαν Σημειώσιν (ἰδὲ φύλλον 53ον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Ὅσοι δὲν στείλουν, δὲν θάναφροῦν εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ψεσπάθωμα, Ζίνα. Ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. Ἐλπίζω ὅτι ἡ νέα μας φίλη, ὡς ἐπαδελφὴ σου, θά σοῦ ὁμοιάσῃ καὶ θά διαπρέψῃ πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας.

Νομίζω ὅτι σοῦ ἀπήντησα, Φάρος τῆς Μυτιλήνης, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃ κανεὶς περισσότερας ἀπὸ 15 Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν. Μερικοὶ υπερβαίνουν κάποτε τὸν ὁρισμένον ἀριθμόν, ἀλλ' αἱ ἐπὶ πλέον Ἀσκήσεις τοῖς ἀπαρῶνται, πρὸς τιμωρίαν των δέ, αἱ ὁρατοῖται.

Περιμένω λοιπόν, Ἐσπεμένους Δόρδε, τὰ νέα Ψεσπάθωματα. Ἡ ἀνανέωσις συνδρομῆς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ λογίζεται ὡς Ψεσπάθωμα, ἐκτὸς τῆς τῶν συστηθέντων ἐν τῇ οἰκείᾳ στήλῃ ἀπόρων. Οἱ τυγχόντες Ἑπαίνου εἰς τὸν Διαγωνισμόν Ψεσπαθώματος δικαιούνται νὰ λάβουν εἰς βιβλίον 1 1/2 δι' ἕκαστον φύλλον «Μὲ ἡρώτησέ τις — μοῦ γράφει ἡ Ἀνέμωνη» — ἓαν ἔγω φίλην εἰλικρινῇ. Καὶ δὲν ἐδίστασα νὰ πάντησῃ ὅτι ἔχω σέ. Φίλη εἰλικρινεστέρᾳ καὶ συμπαθεστέρᾳ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ! Πόσον εἶμαι ἀληθινὰ εὐτυχὴς νὰ βλέπω ὅτι μάγαποῦν ἔτσι !

Ναί, Κίρκη, εἶδες τί ἄγριος ὁ ἐφεστὴνός χειμῶν ; Βρέχει, βρέχει, ἀτελείωτα. Καὶ τὰ κοφτερά πίσω εἶνε ἀκόμη ! Διότι ποῖος ἐσθρεῖ τί βοριάδες καὶ τί χιονιὰ μὰς περιμένουν...

Ἡ Εὐφροσύνη Μυσία, Φίλ τῆς Μάνας, δὲν λογαριάζεται διόλου εἰς τὸ Ἀθρόον. Δι' αὐτὸ δὲν εἶδες νὰ ἀναφέρεται μὲ ἀντίστοιχον ἀριθμὸν τικὴν ἀξίαν εἰς τὸν Ὀδηγόν. Ἀσκήσεις δημοσιεύονται ὅχι μόνον τῶν βραβευομένων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαινουμένων, καὶ τῶν λαμβανόντων ἀπλῶς Εὐφροσύνην Μυσίαν.

Εὐδοκίον Ἰον, εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ

τὰς ἐνεργείας καὶ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις. Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρῶτ' φαίνεται, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι γρήγορα θάναδελφῶς μεταξὺ τῶν ἐνθουσιωδестέρων μου φίλων.

Γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου, Ἀθάνασε Ἐλλάς, καὶ δὲν θυμῶμαι ποῦ ἀργήσας τόσον νὰ μοῦ γράψῃς. Ἄλλως τε τὸ χαριτωμένον γράμμα σου μὲ ἀπεξημῶσε καλὰ δι' αὐτὴν τὴν σιωπὴν. Βραβεῖον ἔστειλα.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτόν σου γράμματάκι, Ἀνθος τῆς Χίου. Ἐλπίζω ὅτι θά κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θά μοῦ γράψῃς τακτικά.

Ἐγέλασα, Ζήτω ἡ Πατρίς, μὲ αὐτὰ τὰ δελφικά μαλλώματα περὶ τοῦ ποῖος θά πρωτοδιαβάσῃ τὸ φύλλον. Θὰ τὰ θυμᾶσθε καὶ σῆς σὰν μεγαλώσετε καὶ θὰ γελάτε... ἀλλὰ τί λέγω ; μήπως δὲν γελάτε καὶ σῆς ἀπὸ τώρα ; μήπως αὐτὰ δὲν ἀνῆκουν πλέον εἰς τὸ παρελθόν ; — Πολὺ-πολὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐσπραξίν ἐκείνης τῆς συνδρομῆς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ δὲ ἀπὸ α, εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : — Ἐνθουσιώδης Κύνιος, α. (Ζ.Ρ.) Αἰνιτιδὴς Γόργος, α. (Γ.Δ.) Τῆς Δευδορίας τ' Ἀγέρι, α. (Ε.Σ.) Ἀνθοῦσα Ἐλαία, α. (+!) Φίλ τῆς Μάνας, α. (Α.Α.) Ἀθανάσιος Διάκος, α. (Ι.Χ.) Εὐδοκίον Ἰον, α. (Α.Α.) Ἐργονος Αὐτοκρατορος, α. (Γ.Γ.) Ὑποφώσκουσα Ἡώς, α. (Α.Τ.) Ἀσπρος Καφές, α. (+.) Δὸν Ἡλίας Κολοκύθας, α. (Φ.Φ.) Σιβύλλα, α. (Μ.Ρ.) Ἑλληνόφρων, α. (Κ.Ε.) Σατανᾶς, α. (Μ.Γ.) Μαγαμένη Ἐλπίδα, α. (Δ.Χ.) Ἀτλαντικός, α. (Δ.Β.) Θῶμα τοῦ Φθόρον, α. (Α.Γ.) Ἑλληνικὴ Δόξα, α. (Σ.Κ.) Ἀνθος τῆς Θράκης, α. (Ε.Σ.) Ἐορτὴ τῆς Σημείας, α. (Κ.Κ.) Αὐτοκρατορία τῶν Βαλκανίων, α. (Μ.Ν.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : — Ζήτω ἡ Πατρίς, α. Ξεπεσμένοι Δόρδε, α. Τσίρος, α. Μαγεμένο Δανιηλίδι, α. Ταπεινὸ Γιοσέφι, α. Πίσις-Πατρίς, α. Κίρκη, α. Ἀνθος τῆς Χίου, α. Αἰγυπία Βασιλόπου, α. Ἐργὰ εἰς τὸν κύκλον μας. Νηρὶς, α. Ἀρχὸν τῆς Χίου, α. Ρυγέλος, α. Κουροπάτιν, α. Μάργος Ἀνδρέας, α. Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, α. Πόθος τῆς Μακεδονίας, α. Βορὸς τῆς Ἑλευθερίας, α. Ἑλλάς-Κρήτη, α. Ἰδανιότης, α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Ἑλληνικὴ Δόξα (ὅχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βγοῦν καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν Λύσεων : τὰ Εὐσημα τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦτοῦ θά λογαριασθοῦν μετὰ τῶν Εὐδήμων τοῦ 1909.) Πόθος τῆς Μακεδονίας (Βραβεῖον ἔστειλα : χαίρω ποῦ ἔγινε καλὰ.) Ἑλληνόφρων (χαρτὴν τῶν Λύσεων ἔστειλα.) Ἀθρόον τοῦ Πηλίου, Προίγματα τῆς Ἐπιδόρου (τί ὠρὰ ζωγραφισμένον τὸ δελτάριόν σου ! Νικόλαον Ἡ. Δ. (εὐχαριστῶ πολὺ.) Χ. Π. Μοσχ. (ναί, διότι εἶνε Διαγωνισμὸς τοῦ 1908.) Πλοιορχον Νέμον (ὠραιοτάτῃ ἡ ἐπιστολή σου περὶ ἐνάρξεως τῆς Τομρικῆς Βουλῆς : ναί, εἶδες τί μεγαλοπρεπὴς ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλίουδης εἰς τὴν Κυριακὴν !) Εἶμαι Ζαννυθία, Ἀνθος τῆς Αἰγυπτου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ Ψεσπάθωμα.) Ἐργονος Αὐτοκρατορος (χαρτὴν Λύσεων ἔστειλα.) Ἡλικὴν Ἀντίνα (ἔστειλα : εὐχαριστῶ.) Δεινοπαυδομένην Ἑλλάδα (βεβαίως δύνασαι νὰ μεταχειρισθῇς τὸ παλαιόν : εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰ Ψεσπαθώματα.) Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18 Δεκεμβρίου, θάπάντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεικνύονται : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 30 Δεκεμβρίου· ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Ἰανουαρίου· ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

14. Δεξιόγραφος

Τὸ μέγεθος τοῦ πλοῖου μου
Ἡθέλησα ναυξήσω,
Κ' ἐσκέφθηκα δυὸ γράμματα
Στο τέλος νὰ κολλήσω.
Ἀλλὰ μ' αὐτὸ ἐμίχρυνε,
Ζωντάνεψε τὸ πλοῖόν,
Καὶ Βασιλόπαις ἔγινε
Γνωστὴ ἀπὸ Βιβλίον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτὸς

15. Συλλαβόγραφος

Δύο σύμφωνα μαζὶ
μὲ ἀντωνυμίαν ἐνόησες,
Καὶ ἀμέσως ποταμὸν
τῆς Ἑλλάδος φανερόησες.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κανδανολέοντος

16. Στοιχειόγραφος

Ἐνῶ τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
Σὺ μοῦ κόβεις τὸ κεφάλι·
Θαῦμα ! τί δροσίαν εἶν' αὐτὴ
Ὅπου ἔξαφνα προβάλλει ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφανωμένου Ἀρματοῦ

17. Ἀναγραμματισμός

Ἐν φυσικὸν φαινόμενον
Ἄν ἀναγραμματίσῃς,
Τόπον τινὰ δεινρόφυτον
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Ἑλλάδος

18. Ἀστὴρ

* * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων οὐ-
τως ὥστε νὰ γινῇ ὁ ἀστέρας :
* * * I * * * καθέτως ρωμαῖος ἱστορικός,
* * * * * ὀριζόντως ἀρχαία ποιητικὴ
* * * * * διαγωνίως δέ, πόλις τῆς Τουρ-
* * * * * κίας καὶ ἐπίθετον κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Μεσολογγίου

19. Συλλαβικὸς Ρόμβος

- 1.—Φωνήεν.
- 2.—Ὅπου ἢ δι' οὐ κρεμῶμεν.
- 3.—Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.
- 4.—Σχολικὸν ἐπιπλόν.
- 5.—Ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ Μενελάου Πετρίδου

20. Κρυπτογραφικὸν

- 1 2 3 4 2 5 = Μέγας Ρωμαῖος.
- 2 3 2 4 = Ἡρώς.
- 3 1 2 5 3 2 = Νῆσος.
- 4 1 3 2 = Δέν εἶνε σῶμα.
- 5 2 = Θεός.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δοξασμένου Εἰκοσιένα

21. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ δευτέραι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Αὐτο-
κράτορα Ρωμαίων :

- 1, Ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· 2, Μαλάκιον·
- 3, Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος· 4, Πρωτόπλα-
στος· 5, Ζῶον φορητὴ γόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φάρου Μυτιλήνης

22. Ἑλληνοσύμφωνον

οο-οοη-οωο-ευιη-αω-αω-αω-οω-αω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου

23. Γρίφος

ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ
ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ
ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ
ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ
ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ
ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ	ΔΙ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέρας τῆς Ἐλευθερίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5
μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦν-
ται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ
στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὲς λέξεις
ἀπλᾶι. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου
ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

Οἱ Ναυπλιῶται συνδρομητὰι ὑπόσονται
τῷ παμφιλτάτῳ αὐτῶν ἀρχηγῷ Προ-
μάχῳ τῆς Ἐλευθερίας ὑποστήριξιν ἐκθυμο-
τάτην. — Ἐνδοξὸς Ἐλευθερία, Ἄνθος τῶν
Δειμιῶν, Ἀιρόμηνος Λέων, Δοξασμένο
Ναυπλίων, Ναυτοπούλα τοῦ Ναυπλίου. (Θ,33)

Ἰάλογος : — Ἰδανικότης, ἀπὸ ποῖον ἀριθ-
μὸν ἀρχίζει ἡ προπαίδεια ;
— Προκειμένου περὶ ρεκαμῶν Μαρμαρο-
βασικῶν ψευδωνύμων, ὦ Βασιλόπαι, ἀπὸ
τοῦ 481 ! Ἐν ἔλλαις περὶ πτωπώσεαι ἀπὸ τοῦ 1.
Τώρα τὸ κατάλαβες ; ; ; ὅτι... ρεκαμάς χάριν
ἤρχισαν ἀπὸ τοῦ 481 ! (Θ,34)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

Εκαταπενθήμερος ἐν Ἀθῆναις, Ἀλκα-
μένους 11. Ἔτος Δ'. — Περιοδικὸν χρησιμώ-
τατον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν, διδάσκον τὴν
τέχνην τοῦ νὰ μὴ ἀσθενῇτε ποτέ, ἀπαραίτη-
τον διὰ τὰς μητέρας. — Συνδρομὴ ἑτήσια δρ. 5.
(Ἐξωτερικὸ φρ. 6.) (Θ,35)

Οἱ Κρήτες ἡμετέρου κόμματος πέμπουσι
δι' ἐμοῦ ἕνα μουκέτο εὐχῶν διὰ τὴν
ἐορτὴν τῶν (6 τρέχ.) τῷ φιλότατῳ συναγω-
νιστῇ Κορημῷ Ὁρείῳ καὶ ἀγαπητῷ ὑπαρ-
χητῇ Κανδανολέοντι.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (Θ,36)

Ἰ' ἡμῶν ἅπαντες οἱ τριακόσιοι Καίρι-
νοι ψηφοφόροι ὑπόσονται ἐνθερμοῦς
τὴν ὑποστήριξιν εἰς τὴν Πανελλ. Αἴγυπ-
τον. — Ἐνωσιν. — Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Κηρύξ τοῦ
Δικαίου, Νυκτοκόραξ, Τσίφος, Βαράνος, Ξενη-
τεμένο Ἑλληνόπουλο, Αἰγυπτιακὸς Στόλος, Ἀρ-
χιεπίσκοπος Γερμανὸς κλπ. κλπ. (Θ,37)

Αἰγυπτία Βασιλόπαι, κεραυνόπληκτος ! ἔ ; !
νομίζεις ! ; Προσοχή... ὁ πόλεμος στοι-
χίζει... Οὐαί τοῖς ἡττημένοις ! Μετριοπάθειαν
καὶ ὄχι παραφοράς. — Ξεροφιλόσοφος (Θ,38)

Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς δυνάμεως τῶν
Αἰγυπτίων, ὁ Ἀρχιστράτηγος : —
Προσοχή ! — Χά ! χά ! χά ! — Τὶ γελᾶτε
σεῖς, ξόανα, Κάλπ καὶ Χαντζήρ ; — Γελοῦμεν
ἐνθουσιάζοντες τὸ εὐφύεστατον (! ;) ἐπινόημα
τῶν Λατρούμνικων, ποῦ, γὰρ νὰ φανοῦν πο-
λυαριθμότεροι, φοβίζοντες οὕτω ἡμέτερον
κόμμα, ἤρχισαν τὴν ἀρίστην ἀπὸ τοῦ 481,
ἀφίσαντες τὰ ρέστα πρὸς φύλαξιν τῶν ἐκ τῶν
... ἐπιστολῶν κατακλυσθέντων Γραφείων τῶν
(!!) ἐπειδὴ γραφεῖα, σὰν τὰ δικά τῶν (!) δὲν
μένουν ἀφρούρητα, λέγουσιν, εἰς τέτοια περί-
στασι, καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλαν κ' ἐκεῖνοι, ὡς
φρουρὰν τὸ τάγμα τῶν... ἀνυπάρχων ! Ἀε-
μᾶθον ὅμως σὺ εἰμᾶς αὐτὰ τὰ στρατηγί-
αθὰ δὲν περνοῦν, (Θ,39)

Ἀρχαιεσῖαι ἀρτισυστάτου Συλλόγου
«Κνωσός». Πρόεδρος : Ἑλλὰς-Κοῦρη.
Ζητοῦνται πανταχόθεν ἀντιπρόσωποι. Ἐν-
τυπα καταστατικὰ διανεμονται. Πληροφο-
ρίαι : Μιχαὴλ Γρηγορίου (γραφεῖον τελώ-
νου) Ἡράκλειον. (Θ,47)

Υπερπεντήκοντα ψηφοφόροι περιφερείας
Kafir Zayat εὐρίσκονται εἰς ἀναστά-
τωσιν ἐκ φανταστικῶν ἀριθμῶν Λατρούμνι-
κῆς δυνάμεως. Μέχρις ἐσχάτων δηλοῦμεν
πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν φιλοτιμωμενικῶ κόμ-
ματι. Ζήτωσαν ΤΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΑ ! ! !
Ζήτω ὁ ἀρχηγὸς περιφερείας μὲς ΠΑΣΧΟΥ-
ΣΑ ΕΛΛΑΣ ! ! — Κατήκουμιτούρας, Ἐθι-
κὸς Στόλος, Ἀμαδρυνὰς καὶ συντροφία. (Θ,40)

Εὐχὰς στέλλω μυρίας θερμὰς μ' ὅλο καρ-
δίᾳ εἰς τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.
νὰ ζήσῃ εὐδαίμον καὶ με χαρά.

Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα (Θ,41)

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, δέξου ἐπὶ
τῇ ἐορτῇ σου τὰς θερμότητας τῶν εὐ-
χῶν μου. — Ἑλληνικὴ Καρδιά (Θ,42)

Ἰδρὺθ ἐν Πύργῳ Σύλλογος «ΠΛΕΙΑΣ».
Σκοπὸς ἡ διάδοσις τῆς Διαπλάσεως. Γε-
νομένων ἀρχαιεσιῶν ἐξελέγησαν, Πρόεδρος :
Μιμῶζα, Ἀντιπρόεδρος : Ἐδελβαίς, Ταμίας
Μαραμμένη Φόσις, Γεν. Γραμματεὺς : Νευ-
ρόσπαστο, Εἰδικὸς Γραμμ. Μπερδεμένη Κυ-
κλαμιά, Μέλη : Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο.
Ρεζενιά, Ἀρχηγόντις, Ἀνθισμένη Λυγα-
ριά, Κάλυξ Ἀνθούς, Ἀνατολὴς, Ἀνθος τοῦ
Ἀγροῦ, Ἀνεμώνη. Ἀνακηρύσσει δὲ ἐπίτι-
μον πρόεδρον τὴν ἐκλεγείσαν καὶ μὴ ἀποδε-
χθεῖσαν τὴν θέσιν τῆς Προέδρου Ἰερὰν Ἀλ-
τιν. — Τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῶν μελῶν
ἀνεξάρτητον. (Θ,43)

Ἰδρὺθ ἐν Σμύρνῃ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΙΩΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ, οὗ ὁ σκοπὸς
εἶναι ἡ ἐγγραφή ἀπῶρων εἰς τὴν Διάπλασιν
καὶ ἡ διάδοσις αὐτῆς. Προσωρινὸν διοικητι-
κὸν συμβούλιον. Πρόεδρος : Βασίλειος Στύ-
λογλον, Ἀντιπρόεδρος : Ἀσπασία Τσι-
τσικλή, Γραμματεὺς : Εὐδυσθένης Τριαν-
τοφυλλίδης, Ταμίας : Ἀθανάσιος Καρα-
μανλῆς, Σύμβουλοι : Σοφία Σωτηρίου,
Χρήστος Σολαμονίδης, Ὑπατία Τσιτσε-
κλή.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ
γίνωσι μέλη, ἰδιαιτέρως οἱ ἐν Σμύρνῃ, ὡς
καὶ πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι
σχετικὰς πληροφορίες, νὰπευθύνωνται πρὸς
τὸν Mr Basile Styloglou, Smyrne. (Θ,44)

Παῦ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ δελ-
ταρίων. Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

Εὐχὴ τῆς Μάννας, τί καρδιά νὰ κάνουμε ;
κρίμα στὰς ὑποσχέσεις σου ! Ἡμεῖς
καίπερ Αἰγύπτιοι, βλέποντες τὸν ἀναπόφευ-
κτον πλέον ὀλεθρὸν σου, προσχωροῦμεν στὸ
Λατρούμνικὸν κόμμα διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ-
λάχιστον βραβεῖον ἐκλογέως. — Αἰγυπτιακὸς
Βάρβαρ, Ραυλιώτης, Χόρα τοῦ Φαραώ, Καί-
ρινῃ Φίφτω-τοῦ. (Θ,46)

Αἰγύπτιοι, Χιῶτες Ἀνοιχτοκαρδοί, φιφτω-
τούδια, τρελλαμᾶρες, ... μπάς καὶ σὰς
ἔστριψε ἡ βίδα ; τίποτε οἱ ζέστες ; μὰ θὰ
πῆτε ὅλ' οἱ Χιῶτες εἶν' τρελλοί, ποῖος ὀλιγο-
ποιὸς πολὺ. — Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων.
(Θ,48)

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων, εἰσερ-
χόμενη διὰ τοῦ ἀρματοῦ τῆς ἐνδὸς τοῦ
Διαπλάσιόχου, χαιρετᾷ ὅλα τὰ ἀπανταχοῦ
γῆς Ἑλληνοπούλα. (Θ,49)

Πρόφιλοςσάτη Ἡχὼ τῆς Καρδίας, ἐπὶ
τῷ θανάτῳ λατρευτῆς σου μητρὸς δέ-
χθητι τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια Ἑλληνίδος
Μητέρας. (Θ,50)

Οἱ κληρωθέντες ἀριθμοὶ λαχείων Κράτους
Ἀνοιχτοκαρδῶν :
340, 978, 76, 292, 1167, 489,
346, 528, 25, 1088. (Θ,51)